

11
19
2

2.

3.

4.

5

6.

1743.

1. ⁷ Breunius, Carolus Adolphus: De usus fructus parentum
tam in bonis literarum tam de jure Romano quam
Germanico geminis fundamentis. 2 Saemph.
2. Brokes, Henricus: Programma praemissum: De jure
prohibitionis hostibus dedito et in patriam redeunti non
competente, cum . . . professionem juris isti deman-
datam . . . aggrederetur
3. Buderus, Christianus Gottlieb: De commissariis Imperialibus
in causis feudatiliis
4. Buderus, Christianus Gottlieb: De fando juris Dietionis
5. Buderus, Christianus Gottlieb: De judiciis duo decim.
visalibus populorum septentrionalium et Germaniae.
6. Buder, Christianus Gottlieb, prodecanus fac. jur.
Tenensis: De verbi: Reich territorialis adscripti
significatione (subque hoc argumento ad Nos.
Inauguralen . . . Tractatus Christ. Friedmann
Hummelii . . . invitata.

1743.

7. Dietmanns, Dr. Wilhelmus: De iudice pedaneo.
8. Est Ingen, Dr. Andreus: De honorificis sanctorum
juribus 2. Frankfurt. 1743.
9. Heimbürgius, Dr. Casp., Fac. jur. in Decanus: De iuris
dictione in vasallum nondum investitum jure Saxoni
co competente. Programma, dissertationi in ang.
Christoph Gunt. Ludov. Boecklen. . . praemissum
10. Heimbürgius, Dr. Casp.: Programma: De iudice appella
tionis post introductionem desertae; disser
tationi in ang. Matth. Christoph Groll. Boecklenii
. . . praemissum.
11. Heimbürgius, Dr. Casp.: De iuris communis et Germa
nici differentia in doctrina de fideicommissis.
12. Heimbürgius, Dr. Casp.: Programma: De Compositio
ne iuris lignandi; dissertationi in ang. H. Er
nesti Schroeteri . . . praemissum.

1743-

13^{a. et} Hellfeld, Jo. Augustus: *De hypotheca mobilium*
2 exempl. 1743 : 1759

14. Locher, Gottlieb Friedemann: *De titulis Comitatus Pala-*
tini Saxoniae in literis Frederici et Morici

15. Schubertus, Joannes Inventus: *De gradibus prohibitis*
secundum jus naturale.

1744.

1. Brokes, Henricus: *De austragis serenissimorum*
Harriæ Landgravorum.

2. Kuehnemeyer, Gethardus Christianus: *Als 1.7 pp. 2.*
de dolo malo parca commentatur, . . . Trachinus
Georgis Viries . . . , quum demandatum tibi pro
fenoris ~~in~~ ~~manus~~ . . . auspiciaretur, fausta
quaeris ad precaturus.

1744.

3. Schen, Gregorius : Deccleria collegiata equestre
Comburgensi in Circulo Franconico prope Heland
Saxorum.

P. 241.

KON
UNI
ZVI

45
HENRICI BROKES

1743, 2
3
/

IVRIUM DOCTORIS AC PROF. PVBL. ORDIN.
NEC NON SCABINATVS ASSESSORIS

ORATIO INAUGVRALIS
DE

LVBECENSIVM PATRIA
EXTRA PATRIAM
IN ACADEMIIS QVAESITA

EIDEMQVE
PRAEMISSVM PROGRAMMA
DE

IVRE POSTLIMINII HOSTIBVS
DEDITO ET IN PATRIAM REDE-
VNTI NON COMPETENTE

7445
CVM
CLEMENTISSIME SIBI DEMANDATAM
PROFESSIONEM IVRIS

IN
ACADEMIA IENENSI
D. XXIII. DEC. clo lo cc XLIII.
AGGREDERETVR.

IENAE,
LITTERIS HORNIANIS.

HENRICI BOKES
HABITUM DOCTORIS
HABITUM NON ACQUIRIT

ORATIO INAUGURALIS
DE

L'VEBENSIVM PATRIA
EXTRA PATRIAM
IN ACADEMIIS QUÆSTIA

PROGRAMMA
DE

IVRE FORSTIMINI HOSTIIS
DEDICIO ET IN PATRIAM REDE
VITI NON COMPETITE

DETERMINATIONE SEBI PERMANENTIAM
PROFESSIONEM IVRIS

IN
ACADEMIA BERNENSIS
D. XXIV. DIC. 1845
PUBLICE

LITTELS HORN

PROGRAMMA
 DE
 IVRE POSTLIMINII HOSTI-
 BVS DEDITO
 ATQVE
 IN PATRIAM REDEVNTI
 NON COMPETENTE.

Maxima fuerunt apud Romanos ciuitatis, cum iure Quiritium coniunctae, iura. Quis ius libertatis, gentilitatis, connubii, quis ius census, militiae, suffragiorum, quis ius honorum atque sacrorum, quis alia ignorat iura? Eadem nemo amittebat, nisi ipse esset auctor factus. *cic. pro Domino c. 78.* Inde, licet quis per captiuitatem in seruilem derreretur conditionem, omnia tamen ciuitatis Romanae iura pendebant, cum spes redeundi atque iura ista recipiendi subesset. *l. 32. §. 1. ff. de hered. insti.* Idque ui iuris postliminii, quod nihil aliud est, quam restitutio iuris, per occupationem bellicam suspensi, in priorem statum. *l. 19. pr. ff. de captiu. & postlim.* Ipsa uox deriuatur a *limine & post.* Audiamus **CICERO-**

A 2

NEM,

NEM, hac de re in *Topicis c. 8.* ita differentem: *Multa in disputando notatione eliciuntur ex uerbo, ut cum quaeritur, postliminium quid sit, non dico, quae sint postliminii: nam id caderet in diuisionem, quae talis est: postliminio redeunt haec, homo, nauis, mulus clitellarius, equus, equa, quae frena recipere solet. Sed cum ipsius postliminii uis quaeritur, & uerbum ipsum notatur: in quo Seruius noster, ut opinor, nihil, putat, esse notandum, nisi POST: LIMINIVM illud productionem esse uerbi uult: ut in FINITIMO, LEGITIMO, AEDITIMO non plus inesse TIMVM, quam in MEDITVLLIO TVLLIVM. Scaevola autem, P. F. iunctum, putat, esse uerbum, ut sit in eo & POST & LIMEN: ut, quae a nobis alienata sunt, cum ad hostem peruenerint, & ex suo tanquam limine exierint, dein, cum redierint post ad idem limen, postliminio uideantur rediisse. Nihil uero intererit, utrum limen cum Imperatore de finibus imperii, §. 3. *Inst. quib. mod. patr. pot. solu. an vero cum HEINECCIO Antiqu. Roman. I. 16. §. 4. de aedium parte interpreteris. Utraque interpretatio sensum habet idoneum. Priorem tamen interpretationem praefero, partim, quia est legalis, §. 5. *Inst. eod. l. 5. §. 1. ff. de captiu. & postlim. l. 19. §. 3. ff. eod. l. 30. ff. eod.* partim, quia limen de finibus quoque imperii apud SICVLVM FLACCVM, SERVIVM aliosque praedicatur. Conf. AEGID. MENAG. *Amoenit. iur. ciuil. c. 39.* Forma ipsius iuris postliminii consistit in receptione prioris status atque iurium pristinorum,**

per

per captiuitatem fufpenforum. *l. 5. §. 1. ff. eod. Sc.*
 per occupationem bellicam personae pariter ac res
 in hostium potestatem rediguntur, ita, ut perso-
 nae feruilibus fiant conditionis, atque hanc ob cau-
 sam iuribus suae ciuitatis uti nequeant, res uero
 dominio priorum dominorum eximantur. *§. 4. Inst.*
de iur. person. §. 17. Inst. de rer. diuis. & acqu. ips.
domin. l. 5. §. 7. ff. de A. R. D. Recuperantur
 uero pristina iura, captiuis pariter ac rebus, ab
 hostium manibus liberatis. Fingitur enim, ac si,
 reuersus ab hostibus, captus non fuisset. *l. c.* Na-
 ta inde fictio iuris postliminii, qua, ex captiuitate
 reuersus, semper in ciuitate fuisse fingitur. *§. 5.*
Inst. quib. mod. ius patr. pot. solu. l. 16. ff. de captiu.
 Durante itaque captiuitate, iura captiui suspen-
 duntur, cum ex futuro demum euentu illa de-
 pendeant. *l. 22. §. 2. ff. eod.* Sic status libero-
 rum pendet, *VLPIAN. X. 4. §. 5. Inst. quib. mod.*
ius patr. potest. solu. ita, ut filio, quam diu pa-
 ter apud hostes in uiuis est, tutor dari nequeat,
l. 6. §. 4. ff. de tutel. ut in casu, quo filius patris
 captiui mutuam pecuniam accepit, incertum sit,
 utrum *SCtum Macedonianum* locum inueniat, nec
 ne. *l. 1. §. 1. ff. ad SCt. Maced.* Sic reliqua iura
 pendunt. Finita uero captiuitate, reuersus omnia
 pristina iura, exceptis iis, quae in facto confi-
 stunt, recipit. *l. 19. pr. ff. de captiu. & postlim.* Sic
 patriam recuperat potestatem, *CAI. Instit. I. 6. §. 2.*
VLPIAN. X. 4. §. 5. Inst. quib. mod. ius patr. pot.
solu. bona, a filio medio tempore acquisita, iure
 A 3 pecu-

peculii occupat, licet filius iam decefferit, *l. 15. ff. de suis & legit. hered.*, aliaque sibi uindicat iura.

Gaudent hoc iure postliminii illae saltem personae, quae ab hoste detinentur. *l. 19. pr. ff. de captiu.* Inde transfugae nullum est postliminium, quia malo consilio & proditoris animo patriam reliquit, atque sic hostium numero habendus est. *l. 19. §. 4. ff. eod.* Simili ratione is, qui hosti se dedit, perinde ac is, qui sua uoluntate apud hostes manet, hoc priuilegium allegare nequeunt. *l. 17. l. 20. pr. ff. eod.* Porro is, quem populus uendidit, nullo utitur postliminio. Si enim populus eum uendat, qui miles factus non est, iudicat, non esse eum liberum, qui, ut liber sit, adire periculum noluit, &, si incensum uendat, iudicat, eum, qui, cum liber esset, censeretur, ipsum sibi libertatem abiudicasse, quia is, qui in seruitute iusta constitutus est, censu liberatur. *cic. pro Caccinn. c. 34.* Quid? quod is, qui a populo Romano hosti deditus, nullum habeat postliminium. *l. 4. ff. de captiu.* Solebant Romani plus uice simplici unum alterumue, causam publicam uiolantem, hostibus dedere. Factum hoc est in casu legatorum pulsatorum. *l. 17. ff. de legat.* Hoc modo L. MINVCIVS MYRTILVS & L. MANLIVS, Carthagenensium legatis manus inferentes, iussu M. CLAVDII, praetoris urbis, per faciales traditi sunt legatis, & Carthaginem auecti. *LIV. XXXVIII. 42. VALER. MAXIM. VI. 7.* Eadem ratione Q. FABIVS & CN. APRONIVS, qui lega-
tos

tos Apolloniatium, ad senatum missos, laeserunt, dediti sunt genti, cuius legati offensi. LIV. *Epis. XV. VALER. MAXIM. VI. 7.* Factum idem est in casu omisso reditus, hostibus sub fide iuramenti promissi. Sic, cum unus ex decem Romanis, ad senatum missis, minime Romani ingenii homo, uelut aliquid oblitus, iurisiurandi soluendi causa in castra redierit, atque deinceps Romam ueniens ibidem, reliquis reuersis, permanere decreuerit, quod fallaci reditu in castra iureiurando se exsoluisset, omnia Senatus membra censuerunt, comprehendendum & custodibus publice datis, deducendum ad Annibalem esse. LIV. *XXII. 61. GELL. VII. 8.* Factum denique illud est in casu pacis, cum hostibus, incio senatu populoque Romano, factae. Scilicet foedera pacis publica Senatus populiue Romani auctoritate fiebant, impetrata foedus contrahendi potestate. LIV. *I. 24.* Nam iniussu populi nihil sanciri poterat, quod populum tenebat. LIV. *IX. 9.* Ab his differebant sponsiones, quae a duce belli priuata auctoritate fiebant. LIV. *IX. 5.* Eaedem populum Romanum haud obligabant, quippe qui, si pacis condiciones displicerent, ab iisdem recedere poterat. Ne tamen circa sponsiones, pure factas, quid diuini humanique obstaret, quominus de integro ineatur bellum, auctores sponsionis hostibus dedebantur. Id quod ad officium Feacialium pertinebant, qui non modo sponsionem, pure factam, dissoluebant, uerum etiam il-

lius

lius conditores hostibus solenni tradebant ritu. Hi enim, ubi ad portam uenere, uestem detrahi pacis sponforibus iuebant, manusque post tergum erat, unus ex fecialibus, quorum praefes pater patratus dicebatur, sic uerba faciebat: *Quandoquidem hie homines iniussu populi Romani Quiritium foedus ictum iri sponderunt, atque ob eam rem noxam nocuerunt, ob eam rem, quo populus Romanus scelere impio sit solutus, hosce homines uobis dedo.* LIV. IX. 10. Sic, SP. POSTVMIVM una cum reliquis pacis Caudinae sponforibus hostibus dedi, Senatus decreuit. LIV. IX. 10. CIC. *Offic. III. 30.* Sic M. CLODIVS Corfis ob turpem, cum his initam, pacem deditus est. VALER. MAX. VI. 3. Sic etiam C. HOSTILIVS MANCINVS, propter inuidiam Numantinae sponforis ex SCTo Numantinis traditus, legitur. CIC. *de Orat. I. 40. II. 32. in Top. c. 8. pro Caecinn. c. 34. Offic. III. 30.* LIV. *Epit. LVI.* Facta deditio, populus Romanus sese ab omni obligatione, si ulla adesse potuerit, liberatum iudicabat. CIC. *pro Caecinn. c. 34.* LIV. *Epit. LVI.* Poteris hanc deditio- nem passiuam nominare, quo eam a deditioe actiua, de qua PAVLVS in *l. 17. ff. de captiu.* loquitur, distinguas. Actiua est actus, quo aliquis sponte se arbitrio alterius committit. Passiua est actus, quo ciuitas ius, quod in ciuem suum habet, tradendo illum ciuem alteri concedit ciuitati. Illa fit a consentiente; haec in inuitum quoque peragitur. Conf. GROT. II. 21. 4. 1.

&

& PVFEND. de I. N. & G. VIII. 11. §. 9. Passiva deditio facta, quaeritur, an is, quem pater patratus dedit, si reuertatur, ius ciuitatis recipiat? Certum est, hostibus deditos, si recepti fuerint, ius ciuitatis amittere, cum fiant serui hostium. Nam deditus & acceptus est eorum, quibus est deditus. CIC. pro Caecinn. c. 34. Populus quoque Romanus eo ipso, quo aliquem dedit, ab usu iuris ciuilibus effectuum istum exclusisse uidetur. l. 17. ff. de legation. Inde, si reuertatur deditus, iure postliminii pristina Romanae ciuitatis iura non recipit, nisi populus de nouo consentiat, atque reuerso ex noua uoluntatis declaratione iura ciuitatis concedat. Pertinent huc, quae MODESTINVS in l. 4. ff. de captiu. & postlim. his adducit uerbis: *Eos, qui ab hostibus capiuntur, uel hostibus deduntur, iure postliminii reuerti, antiquitus placuit. An qui hostibus deditus, reuersus, nec a nobis receptus, ciuis Romanus sit, inter Brutum & Scaeuolam uarie tractatum est. Et consequens est, ut ciuitatem non adipiscatur.* Loquitur MODESTINVS de reuerso, nec a gente Romana recepto, atque huic propter deficientem populi uoluntatem ius postliminii denegat. Concludo, eum non, nisi ex noua populi uoluntate, priora ciuitatis iura posse recuperare. Alia plane ratio captiuorum, qui citra populi Romani uoluntatem ab hostibus in seruitutem detruduntur, atque sic iura ciuitatis, reuersi, iure postliminii

B

citra

citra nouum populi consensum recipiunt. Quid uero, si hostibus deditus, nec ab iisdem receptus, reuertatur, an hic ciuis Romanus permanfit, ita, ut citra nouam populi uoluntatem omnibus ciuitatis Romanae iuribus frui possit? Anxie hac de re in causa C. HOSTILII MANCINI disceptatum fuit. CIC. *de Orat. I. 40. II. 32. in Top. c. 8. l. 17. ff. de legation.* Scilicet C. HOSTILIUS MANCINVS, Vir Consularis, cui sacrificanti pulli ex cauea euolauerunt, atque in nauim conscendenti, ut in Hispaniam, bellum contra Numantinos gesturus, proficisceretur, accidit audiri: *Mane, mane, Mancine*, uictus est a Numantinis atque castris exutus, adeo, ut triginta milia Romanorum a Numantinorum millibus quatuor profligarentur. Cum spes nulla seruandi exercitus superesset, MANCINVS pacem cum Numantinis fecit, quam ratam esse, Senatus uetuit. LIV. *Epir. LV.* Hanc ob causam, accepta, quam L. FVRIVS & SEXT. ATTILIVS ex SCto ferebant, rogatione, CIC. *de Offic. III. 30.* hostibus a patre patrato est deditus. Cum uero hi illum non reciperent, LIV. *Epir. LVI.* domum redit, atque in Senatum introire non dubitat. Quo facto, P. RUTILIVS, M. filius, tribunus plebis, MANCINVM de senatu iussit educi, quod eum ciuem, negaret, esse, quia memoria sic esset traditum, quem pater patratus dedidisset, ei nullum esse postliminium. CIC. *de Orat. I. 40.* MANCINI

CINI causam in uno MANCINO haud ponamus, sed generatim quaeramus: uideaturne is, quem pater patratu hostibus dedit, si non sit receptus, iura ciuitatis habere, uel ad minimum eadem iure postliminii recuperare? Utrumque negandum esse, iudico. Amisit deditus iura ciuitatis eo ipso, quo populus aliquem hostibus tradendum censuit. Eo enim ipso populus istum ab usu effectuum iuris ciuiliis exclusit. *l. 17. ff. de legation.* Nulla euentus subsequuti ratio habenda, utrum sc. tradendus ab hostibus receptus fuerit, nec ne. Nam deditio ista non solum ob liberationem ab obligatione, quae subesse credebatur, uerum etiam ob factum illicitum, quo aliquis citra consensum reip. cum hoste contraxit, hancque ob causam iuribus ciuitatis indignus habebatur, fiebat. Sic itaque deditus iura ciuitatis amisit, neque eadem iure postliminii ob declaratam semel populi de excludendo reo uoluntatem, nisi ex noua illius uoluntate, recuperare poterat. Consentit mecum PUBLIUS MUTIUS apud POMPONIVM, qui in *l. 17. ff. de legation.* haec profert: *Si quis legatum hostium pulsasset, contra ius gentium id commissum esse, existimatur, quia sancti habentur legati, & ideo, si cum legati apud nos essent, gentis alicuius bellum cum iis indictum sit, responsum est, liberos eos manere: id enim iuri gentium conueniens esse: itaque cum, qui legatum pulsasset, Q. Mutius dedit hostibus, quorum erant legati, solitus est responde-*

B 2

dere:

dere : quem hostes , si non recepissent , quaesitum est , an ciuis Romanus maneret ? quibusdam existimantibus , manere , aliis contra : quia , quem , semel populus iussisset , dedi , ex ciuitate expulsisse uideretur , sicuti faceret , cum aqua & igni interdiceret : in qua sententia uidetur Publius Mutius fuisse : id autem maxime quaesitum est in Hostilio Mancino , quem , Numantini , sibi deditum , non acceperunt , de quo tamen lex postea lata est , ut esset ciuis Romanus , & praeturam quoque gessisse dicitur . Meminit simul POMPONIVS legis cuiusdam , qua MANCINVS restitutus fuit . Sane , si MANCINVS iura ciuitatis haud amisisset , nulla publicatione legis opus fuisset . Neque ratio differentiae existit inter illum , qui legatum hostis pulsauit , & inter illum , qui pactum cum hoste citra populi Romani consensum pepigit . Utroque casu adest factum illicitum , & sic utroque casu quis iuribus ciuitatis indignus declarari potest . Ex eodem fundamento non opus est , ut uocabulum noxae , quod in solenni dedicationis formula , iam supra in medium prolata , occurrit , cum THOMASIO in *diff. de sponsione Romanorum Numantina* §. 53. in sensu accipiamus improprio . Neque opus est , ut cum eodem THOMASIO *l. c.* §. 54. & 55. POMPONIVM , ceteroquin in explicanda iuris historia parum felicem , *conf. diff. meas de Pomponio , historiae Romanae ac litterariae ignaro* , erroris cuiusdam praeter necessitatem accusemus , aut loco Numantinae sponsionis , cuius

ius in lege fit mentio, aliam plane sponſionem, Caudinam ſcilicet, ſubſtituamus. Sed uideo, CICERONEM, incomparabilem illum ICTUM, quem magni aeſtimare ſoleo, hic diſſentire. Ipſe enim in *Topic. c. 8.* haec ſcribit: *quo in genere etiam Mancini cauſa defendi poteſt, poſtliminio rediiſſe: deditum non eſſe, quoniam non ſit receptus: nam neque deditiorem, neque donationem ſine acceptione intelligi poſſe.* Facillimum eſſet, CICERONEM in meam partem uocare, ſi dicerem, eundem probabile ſaltem argumentum, quo MANCINI cauſa non firma reddi, ſed colorari poſſet, in medium proferre uoluiſſe. Addam alium CICERONIS locum, qui in *orat. pro Caecinn. c. 34.* hiſ occurrit uerbis: *ut religione ciuitas ſoluatur, cuius Romanus traditur: qui, cum eſt acceptus, eſt eorum, quibus eſt deditus: ſi non accipiunt, ut Mancinum Numantini, retinet integram cauſam, & ius ciuitatis.* Et hic CICERO cum ea, quam defendimus, ſententia facillimo conciliari poſſet negotio, ſi adiceremus, deditum retinere iura ciuitatis, ſi populus de nouo in receptionem conſentiat, alias ipſum eadem amittere. At enim iudico, TULLIUM reuera ſtauiſſe, hoſtibus deditum, & ab iiſdem non receptum, ſalua habere ciuitatis iura, praefertim, cum de eodem iuris capite in utramque ſententiam olim diſcepratum fuerit. *l. 4. ff. de captiu. l. 17. ff. de legation.* Noto ſaltem, ipſius ſententiam legibus, inſtitutisque Romanorum eſſe

contrariam. Noto, non cohaerere, si priori loco TULLIVS affirmet, MANCINVM postliminio rediisse; posteriori autem loco asserat, hostibus deditum, si non accipiatur, integram retinere causam. Si enim salua sit dediti causa, non indiget iure postliminii, quo concessio, iura per deditioem sunt remota. Noto denique, receptionem dediti non praecise ad effectum adimendi iuris ciuilibus desiderari. Scilicet deditio uel de toto actu, qui inter dedentem & accipientem geritur, uel de nudo ipsius dedentis actu, acceptationi alterius populi opposito, accipitur. Illo sensu deditio sine acceptatione intelligi nequit; bene tamen hoc sensu. Neque ualeat argumentum, a donatione ad deditioem tractum. Nam circa donationem res non simpliciter, sed in euentum subsecutae acceptationis transfertur. Ast circa deditioem pure ciuis ab usu effectuum iuris ciuilibus excluditur. Idque, licet hic nondum ab hoste sit receptus. Quorsum dimissio ciuis, hostibus tradendi? quorsum detractio uestis? quorsum manus post tergum constrictio? quorsum formula solenni facta traditio? Scilicet, ut populus Romanus declaret, tradendum e tabula ciuium Romanorum fuisse deletum. Siue ergo recipiatur ille, siue non, perinde erit, & sic Tullianum deficientis receptionis argumentum nihil praesidii tradendo affert. Concludo potius, deditum, licet recusetur, iura ciuitatis amisisse, neque

que iure postliminii gaudere. Secus tamen est, si populus Romanus denuo in receptionem recusati consenserit, quo casu hic omnia pristina iura ex noua populi uoluntate recuperat. Id quod MANCINO contigit, prouti ex *l. 17. ff. de legation.* apparet.

Octodecim praeterlapsi sunt anni, ex quo patriam, quam mihi natiuitas Lubecae dedit, saluis ciuitatis iuribus, sponte deserui. Vita placebat Academica, qua tantopere delectabar, ut nunquam oculos ab isto uitae genere deiicerem. Intentioni meae singulari diuini NVMINIS providentia, quam praedico, semperque praedicabo, respondit euentus, cum non modo in Academia Vitembergensi, cui DEVS benedicat, honoribus publicis admotus, uerum etiam nunc ad hanc Academiam, quae itidem omnibus cumulata bonis uigeat, illorum gerendorum gratia uocatus fuerim. Submissa mente ueneror singularem plane gratiam SERENISSIMORVM illustris huius Academiae NVTRITORVM, DOMINORVM Meorum clementissimorum, qui me peregrinum recipere, atque, datis Academiae iuribus, publicum iura docendi munus mihi demandare benignissime uoluerunt. Repeto, me SERENISSIMIS SAXONIAE DVCIBVS maximas amplissimis uerbis gratias & habere & agere, atque publice promitto, me, quantum cura, labore, uigiliis, consilio eniti atque efficere poterō, nihil

CHIA 50

hil praetermissurum, quod ad prouinciam illam ornandam ullo modo pertinere arbitrabor. Neque etiam aliter pro summa in me indignum collata gratia facere possum. Mentis gratae atque sincerae testis sit publica oratio, quam cras de *Lu-
becensium patria, extra patriam in Academiis quaesita*, in publico eruditorum coetu habebō. A Vobis, PRO-RECTOR *Academiae* MAGNIFICE, COMES *Illustrissime, Venerandi* PATRES CONSCRIPTI, CIVES *omnium ordinum ac dignitatum honoratissimi, COMMILITONES Generosissimi Nobilissimique*, omni, qua decet, animi obseruantia peto atque contendo, ut huncce actum splendida Vestra praesentia ornare, ac ea, qua soletis, benignitate uerba mea audire, meque per futurum tempus uestro patrocinio, fauore ac amicitia dignum iudicare uelitis. P.P. Dom.

IV. Aduentus c1o 10cc XLIII.

ORATIO

ORATIO

QVOD DEVS IMMORTALIS SVMMVS
STVDIORVM NOSTRORVM FAVOR AC AVCTOR
BENE ATQVE FELICITER EVENIRE IVBEAT
PRO-RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICE
VENERANDI PATRES CONSCRIPTI
AUDITORES OMNIUM ORDINVM HONORA-
TISSIMI
TV DENIQVE, SPES PATRIAE, AMOR ATQVE
DELICIVM MEVM, TV, INQVAM, FLOREN-
TISSIMA ERVDITISSIMORVM IVVE-
NVN CORONA.

Accedo consilio, auctoritate, sententia SERE-
NISSIMORVM huius Academiae celebra-
rimae NVTRITORVM, DOMINORVM
Meorum clementissimorum, ad hanc illustrem Mu-
sarum sedem, eruditissimis hominibus, liberalissimis-
que studiis affluentem, benignissime demandatum
munus sub auspiciis diuini NVMINIS in me susce-
pturus. Sed, haec effatus, uehementer commoueor,
atq; tantus me stupor opprimit, ut me fere suppudeat,
uerba amplius facere. Nam facillimo negotio me
detertere potuit recordatio tot ac tantorum Viro-
rum, qui opera, consilio, uirtute, incredibilique
studio & consensu Academiae subuenerunt, & ad-
huc subueniunt, qui eandem rerum gestarum am-
plitudine singulariter ornarunt, & adhuc ornant,
C qui

qui denique insigni doctrina, quam professi sunt, & adhuc profitentur, sempiternum habent laudis testimonium. Quis ignorat STRUVIOS, quorum profundam eruditionem nulla posteritatis obscurabit obliuio? Quem fugit LYNCKERVS, ICtus magni nominis, cuius admirabilis quaedam, & incredibilis in legibus interpretandis ac aequitate explicanda scientia nullo tempore filebitur? Quid referam incomparabilem WILDVOGELIVM, cuius memorabilis uirtus insignem reip. lucem attulit? Imo, si praesentem Academiae statum considerem, inuenio tales Viros, qui, sapientissimo electi consilio, doctrina & mira quadam uarietate rerum ac copia praeclare abundant. Sed quis ego? Virium mearum imbecillitatem optime noui, atque lubens profiteor, multa adhuc mihi deesse. Iuuabit tamen, erecto esse animo. Aliorum exemplum me excitabit, me inflammabit, atque mihi currenti calcare addet. Illud enim praecipue salubre ac frugiferum existit, omnis exempli documenta, in illustri posita monumento, intueri, indeque nobis ac reipublicae, quod imitandum, capere. Singularem ergo mihi duco honori, me talibus adiungi Viris, qui nullas sollicitudines, nullos recusant labores, sed omnia consilia atque facta ad uirtutem, eruditionem & salutem Academiae conferunt, hancque ob causam mortalium fama celebrantur. Hanc contemplatus pulchritudinem, alacriori mente, quantuscunque etiam sim, ad spem, de me conceptam, pro uiribus explendam enitar. Hic erit finis, hic scopus meus, sicque

sup

ficque patriam extra patriam in hoc illustri studio-
rum diuersorio habebō. Iam dudum ante me alii
conciues mei, qui uitam Academicam patriae prae-
tulerunt, eodem instituto sunt delectati. Idem illud
est, quod breui hoc sermone illustrabo, de *Lubecen-
sium patriā, extra patriam in Academiis quaesita*, uer-
ba facturus. Vestra, AVDITORES, frequentia &
alacritatem mihi summam dicendi affert, & spem
obtinendae Vestrae beneuolentiae. Hoc fiduciae
praesidio munitus rogo Vos, PRO-RECTOR ACA-
DEMIAE MAGNIFICE, VENERANDI PATRES
CONSCRIPTI, VOSQUE RELIQVI OMNIUM
ORDINVM AVDITORES HONORATISSIMI, ea,
qua decet, pietate ac humanitate, ut me, in arte
dicendi mediocriter versatum, benigne audiatis.

Ea est mortalium conditio, is status, ut sem-
per illud, quod perfectum ipsis uideatur, appetant,
illudque prae reliquis eligere soleant. Ista propen-
sio, praeter alia, efficit, ut quis non solam patriam,
sed alium etiam locum nonnunquam determinet,
ubi sedem fortunarum suarum collocare studeat.
Utrobique tamen adest patria. Quis enim Vestrum,
AVDITORES, ignorat, patriam non modo locum,
in quo aliquis natus est, uerum etiam locum, quem
aliquis prudenti consilio sibi ipsi elegit, nominari?
Sic patria est, ubicunque bene est. Sic patriam ha-
bere licet extra patriam. Inprimis multi hanc pa-
triam extra patriam in Academiis quaerunt, singu-
lari in istud uitae genus studio tracti. Quis vero
hos reprehendat, aut quis iisdem iure succenseat?

C 2

Sane

Sane Academicum uitae genus tot ac tantas continet amoenitates, ut easdem lingua uix ac ne uix quidem exprimere possim. Quodsi studiis iam reuera hoc insit, ut adolescentiam alant, senectutem oblectent, secundas res ornent, aduersis perfrugium ac solatium praebeant, delectent domi, non impediant foris, pernoctent nobiscum, peregrinentur, rustificentur, cur ego non diligam? non admirer? non omni ratione defendendum putem istum locum, ubi eadem excoluntur studia? Hic sanctioris scientiae praecepta, hic iura populi, hic ars salutaris, hic monumenta maiorum, hic omnis sapientiae ratio, omnisque doctrina cogitantur, dicuntur, litteris mandantur. Hic adest artium seminarium, ex quo, uelut ex equo Traiano, tot uirtute doctrinaeque clari prodeunt, qui, longe lateque dissipati, eruditionem per totum diffundunt orbem, atque infinitis rursus hominibus, ne dicam integris rebus publicis prodesse possunt. Hic verus colligitur honos propter spem futurorum temporum. O praeclaram sedem! o exoptatum domicilium! o illustre habitaculum! Arrisit ista uitae suauitas multis patriae ciuibus, qui, relicta patria, aetatem in Academiis consumserunt. Non loquor de illis, qui ad aliquod tempus in Academiis commorati, deinceps uero aliud officii genus sunt amplexi. Ex horum numero est

ADAMVS TRIBBECHOVIVS,
 Consiliarius Ecclesiasticus Gothanus atque supremus Praeful, siue Superintendens Generalis, Vir
 summa

summa auctoritate, religione ac fide, qui propter excellentem artem atque uenustatem immortalem uitae gloriosae memoriam ubique reliquit. Ille, ille est, qui olim in Academia Kiloniensi praecepta morum auctoritate publica docuit, atque post mortem WATSONII simul facultatem historiarum monumenta explicandi obtinuit. Profundam ipsius eruditionem testantur scripta, ab eodem edita, quibus tanta uirtus inest, ut sempiterna sit ipsius memoria. Adde incomparabilem Theologum

MICHAELEM SIRICIVM,

in aula Gustrouiensi Praeconem Aulicum, & Consiliarium Ecclesiasticum. Felix fuit Academia Giessensis, ubi primum ipsi ius extra ordinem docendi sacram scientiam datum est; felicior, postquam ordinaria historiae ecclesiasticae professio ipsi demandata fuit; felicissima denique, cum munus Professoris Theologiae Ordinarii post breue temporis spatium ipsi fuerit oblatum. Eiusdem felicitatis particeps facta est Academia Rostochiensis, quae illum itidem Professore Theologiae ordinarium uidit, coluit, honorauit. Causa honoris probata est, si merita huius Viri in rep. sacram, quae uel ex solis scriptis, summo iudicio elaboratis, apparent, probe consideremus. Tanta eadem sunt, ut illorum ne posteritas quidem omnium seculorum unquam immemor sit existitura. Venio ad celeberrimum ICrum

ANTONIVM COLERVM,

reip. patriae Consulem, qui nullum monumentum

C 3

clarius

clarius relinquere potuit, quam effigiem morum
 florum, uirtutis, pietatis, ingenii, doctrinae. Hic
 Vir in hac Alma nostra quondam praelectiones iu-
 ridicas instituit, ac praecipuas iuris quaestiones ad
 uentilandum proposuit, quas deinceps sub nomine
 iurisprudentiae Isagogicae publici iuris fecit. Taceo

HENRICVM MICHAELIS,

Syndicum Lubecensem, qui primum in Academia
 Gryphiswaldensi in locum eximii **ICTI**, **DAVIDIS**
MEVII, Wismarium auocati, surrogatus, deinceps
 in Academia Kiloniensi iura publice docuit,
 atque singularem iuris intelligentiam habuit, ean-
 demque libris, accurate & cogitate scriptis, satis
 superque comprobata dedit. Quid nomen

DANIELEM LIPSTORPIVM,

ICTum inclytum, qui in Academia Upsaliensi per
 integrum decennium iura publice interpretatus est,
 doctissimisque suis ingenii foetibus tam philosophi-
 cis, quam iuridicis, immortalem nominis famam
 sibi acquisiuit? Huc quoque referri meretur

HERMANNVS VLRICVS VON LINGEN,

SERENISSIMI PRINCIPIS Saxo-Gothani Secre-
 tarius intimus, cuius uita ob insignia in rep. ciui-
 lem & litterariam merita ad omnem memoriam
 erit commendata. Ipse quondam in splendido hoc
 Musarum palatio litteris ita se consecrauit, ut ele-
 gantiora studia cum rerum diuinarum atque huma-
 narum notitia felicissime coniunxerit, & omnia ad
 communem fructum attulerit. Vestrum, **AUDI-**
TORES, habeo consensum. Vobis enim, Vobis,
 inquam,

inquam, imo non Vobis solum, sed uniuerso orbi
litterato cognita sunt ipsius scripta, quorum multa
hoc loco elegantissime sunt elaborata. Porro huc
pertinet

HERMANNVS GRVBE,

Physicus Haderslebiensis, non artis saltem medicac,
uerum elegantiorum quoque litterarum peritissi-
mus, qui in hac Musarum sede uarias praelectiones,
& medicas, & philosophicas, instituit, atque ca-
thedram, scriptis disputandi causa publice propo-
sitis, plus uice simplici conscendit. Quid dicam de

IOACHIMO IUNGIO,

Gymnasii Hamburgensis Professore, Viro egregie
docto, & quod solidae sapientiae apex est, uere
pio. Loquatur Academia Gieffensis, ubi Mathe-
maticum Professor est designatus; loquatur Acade-
mia Rostochiensis, ubi eandem sustinuit dignita-
tem, loquatur Academia Helmstadiensis, ubi mu-
nus Professoris Medicinae ornauit; loquantur ipsius
scripta, quae firmissimum eruditionis perhibent te-
stimonium. Tandem hac refero

IOHANNEM KIRCHMANNVM,

Gymnasii Lubecensis Rectorem, uerum illius de-
cus ac ornamentum, in quo ingenium, ratio, me-
moria, litteratura, cogitatio, diligentia ad stupo-
rem usque fuerunt. Pleni laudis sunt omnes libri,
plena sapientum uoces, ita, ut quicquam addere
dubitem. Monebo saltem, hunc Virum in Acade-
mia Rostochiensi artem condendi carmina publice
docuisse, atque litterarum monumentis, quae reli-
quit,

quit, tantam sibi comparasse gloriam, ut fama nec obliuione eorum, qui nunc sunt, nec reticentia posterorum insepulta sit futura. Ad alios festinat oratio, illos scilicet, qui uel omnem uitam, uel ultimum uitae tempus in Academiis transegerunt. Utar Vestra, **AUDITORES**, benignitate, quoniam me in hoc genere dicendi tam diligenter attenditis, atque pace Vestra illos nominabo. Ex ordine Theologorum primum inter eos locum occupat

BARTOLDVS BOTSACCVS,

Vir nobilitate familiae ac doctrinae clarus, qui maximis laboribus ad summam laudem gloriamque contendit. Iuuenis adhuc docendo atque disputando ita se exercuit, ut dignus uideretur, cui Giesfenses munus Ecclesiae, ac post aliquod temporis spatium Brunswicenses munus Pastoris & Praefulis conferrent. Fama huius Viri nouum ipsi parabat honorem, quo in Academia Hafnienfi Theologiae Professor bonorum omnium plausu est renunciatus. Impressae cura ipsius litterae uirtutis sempiternae sunt testes. Nunquam de illo, qui has aut uidebit, aut audiet, gratissimus sermo conticescet. Eandem eodem loco dignitatem obtinuit

HENRICVS DÛRKOP,

Summus Theologus, quem primum Lubecenses templi Iacobaei Symmistam coluerunt, deinceps Hafnienfes receperunt, in quorum Academia Professor Catecheseos publicus est constitutus. Ingenium & uirtutem in scribendo admirabitur, qui li-
bros,

broſ, ab eodem ſummis uigiſiis compoſitos, euoluit. Prodeat

AVGVSTVS HERMANNVS FRANCKE,
Vir ſumma religione, integritate ac fide, qui in Halenſi Academia primum officium Profeſſoris linguarum Orientalium, deinceps munus Profeſſoris Theologiae ſuſtinuit, multoſque libros, in uulguſ notos, reliquit. Varios meditabatur, quid? perficiebat conatus, quibus ſe multis ira commendauit, ut ſummi, medii, infimi, ciues, peregrini ipſum praecipue atque inſigniter amarent. Singularem prae multis fauorem iure ſummo expertus eſt

IVSTVS CHRISTOPHORVS SCHOMERVS,
cui, abſolutis ſtudiis Academicis, perfectiſque itineribus, in Academia Rostochienſi munus ſanctiorem doctrinam profitendi felici ſucceſſu eſt delatum. Nomen huius Viri longe lateque uagabatur, adeo, ut ab exteris anxie deſideratus, mox in Academiam Dorpatenſem, mox in Academiam Vitembergenſem uocatus fuerit. Summa uero Principis gratia commotus Rostochii permanſit, ibidemque uitam cum morte commutauit. Dolebat iſto uulnere, & merito dolebat Academia, in cuius ſalute omnes uigiſias, curas, cogitationes defixit; dolebat ſtudioſa iuuentus, cui labore, ſtudiisque ſuis ſemper aliquid utilitatis attulit; dolebant omnes eruditi, qui ex ipſius nitide elucubratis ſcriptis ſatis ſuperque cognouerunt, Noſtrum in ſanctioris diſciplinæ ſtudio,
D pari.

pariter ac in aliis artibus atque scientiis non mediocriter esse uersatum. Addo
IOHANNEM LAVRENTIVM MOSHEIMIVM,
 magnum sane, & cum paucis comparandum
 Theologum, qui in Academia Helmstadiensi mu-
 nus Professoris Theologiae ad hunc usque diem
 summa cum laude ornat. Aeternum laudis dant
 testimonium scripta ipsius, quippe quae profun-
 dam eruditionem sacramque eloquentiam satis su-
 perque declarant. Ipse in commodum litterarum
 diu, imo diuissime rebus humanis interfit. Hoc
 ego, hoc omnes, Musis fauentes, mecum optant.
 Inter ICtos primo loco

IOHANNEM FESTINGIVM
 nomino, cuius fama nunquam filebitur. Is est,
 cui summi honores in Academia Rostochiensis pa-
 rati sunt. Fuit Pandectarum Professor Publicus,
 dignitatem Consilarii Serenissimi Ducis Suerino-
 Megapolitani obtinuit, atque in Ducali Consisto-
 rio sedem impetrauit. Recordemur illos hono-
 res, ponamus ante oculos scripta Viri, quae lu-
 culenta haud uulgaris eruditionis documenta pro-
 dunt, conferamus ea omnia cum instituto uitae
 genere, quo uigilauit, semperque aliquid pro rep.
 aut fecit, aut dixit, tum intelligemus, **FESTINGI-
 VM** fuisse ICrum, & foris clarum, & domi admi-
 randum. Hunc excipiat

ANTONIUS DANIEL SONNEMANNVS,
 Vir bonus & rep. dignus, qui facultatem ius in
 Academia Viadrina extra ordinem docendi con-
 secu-

secutus, utilitatem Academicæ iuuentutis concupit. Hoc unum uoluit, in id incubuit. Hinc prædicatione omnium, quorum aures ipsius præceptis monitisque patuerunt, nomen gloriosissimi facti audiuit. Quid scripta eius commemorem, quæ cunctis legentibus ob singularem elegantiam non possunt non esse gratissima? Ad Te,

IOHANNES WERLHOFFI,

nunc uenio, cuius laudes neutiquam prætermittere possum. Te intuens fateri cogor, Te Academicæ Helmstadiensis decus fuisse ac ornamentum. Vix ex pueris excesseras, cum animum atque mentem ad solidam scientiam Tibi acquirendam unice conformares. Absoluto studiorum cursu, patriam quidem repetebas, sed eadem, Tibi mihiq; coniunctissima, plus una Te nocte cupiens, atque publicum munus offerens, Te retinere non potuit. Iulia placebat; Iuliae inseruire studebas. Ex uoto res successit feliciter, postquam primum in locum magni CONRINGII surrogatus, facultatem res ciuiles docendi, & post lapsum decenniis ius explicandi scientiam iusti atque iniusti, cunctis applaudentibus, impetrasti. Neque Tibi aut studium, aut cura defuit in tanto officio, tantoque munere. Heu! quoties cathedram conscendisti publicam, quoties studiosam iuuentutem rebus optimis instituisti, quoties sermones & consilia cum aliquo contulisti, toties omnes attoniti profundam eruditionem tuam sunt

D 2

admi-

10811

admirati. Quis nitor? quod acumen? quae scientia productis ingenii foetibus non inest? Hinc iucunda uitae gloriosae laus, quae Tibi iure meritoque debetur. Quae enim tam immemor posteritas, quae tam ingratae reperientur litterae, quae gloriam tuam non immortalitatis memoria prosequantur? Ipse confirmo, nunquam a me mentionem de Te, nisi honorificam, nisi plenam maximi desiderii. Quantam inter ICROS WERLHOFIVS, tantam inter Medicos, Historicos & Poetas in eadem Iulia sibi conciliauit gloriam ipsius auunculus,

HENRICVS MEIBOMIVS,

non modo Medicinae, uerum etiam Historiarum ac Poeseos Professor publice renunciatus. Summo etiam studio praeclara huius Viri acta defendo, cum ipse nunquam ab optimarum artium studiis & disciplina abhorruerit, sed animum potius doctrina diligenter excoluerit. Fateor, MEIBOMIVM excellentem fuisse Medicum; etiam illud adiungo, ipsum antiquitatis atque rerum gestarum fuisse peritum, imo peritissimum; atque idem ego contendo, Nostrum in arte poetica magnum habuisse usum. Sic perspicio; sic iudico. Neque aliter sentietis, AVDITORES, quibus scripta Viri probe cognita sunt atque perfecta. Eadem, atque inter haec uel unicus rerum Germanicarum liber, nomen suum ira ornant, ut ipse iam dudum immortalitatem fuerit consecutus.

Habe-

Habetis, AUDITORES, Viros, multis in
 temp. sacram, ciuilem & litterariam meritis in-
 signes, qui, Lubecae nati, loco nobili atque ce-
 lebri, patriam extra patriam in Academiis quaes-
 iuerunt. Haberetis plures, nisi, temporis angu-
 stia coactus, iis recensendis prudens consultoque
 superfederem. Veniam dabit, si prius, quam
 finem differendi faciam, ea, quae officii ratio
 exigit, persoluam. Singularem diuini NVMINIS
 prouidentia factum est, ut SERENISSIMI Al-
 mae huius Matris CONSERVATORES, DO-
 MINI Mei clementissimi, ad hanc illustrem Mu-
 farum sedem me, nec cogitantem, nec opinan-
 tem quidem, uocauerint, atque munus iura hoc
 loco profitendi benignissime mihi delegarint. Est
 fidei, pietatisque meae, publice declarare, quam
 memor sim huius rei, quam gratus.

Ante omnia TIBI, Summe DEVS, Optime
 rerum Moderator, TIBI, inquam, maximas debeo
 gratias. TV me a primis annis ad hunc usque di-
 em mirifice conseruasti, TV innumeris me indi-
 gnium cumulaasti beneficiis, TV omnes aduersos ca-
 sus propulsaisti, & si qui aduerint, uel saltem mihi
 tales uisi fuerint, ad bonum atque exoptatum fi-
 nem direxisti, TV litteris meis prosperos dedi-
 sti successus. TIBI uitam, TIBI honores, TI-
 BI omnia accepta referre debeo. Accipe, Fons
 omnium bonorum, pro tot tantisque beneficiis
 gratam mentem, quae laudes TVAS dies no-
 ctesque pia integritate praedicabit. Velis etiam,

D 3

Pater

Pater Omnipotens, per futurum tempus Tuam mihi gratiam exhibere, atque animi corporisque uires ad munera obeunda clementissime largiri. Mitte, quaeso, coelitus diuinam sapientiam, qua praecepta iustitiae rite proponere atque obuinentes in iudiciis casus, remoto omni affectu, secundum religionem recte diiudicare possum. Auerte omnes calamitates, studiorum impedimenta, & fac, ut omnia in TVI ipsius gloriam, proximi- que salutem cedant. Ipse me, meaque omnia TIBI committo, nomen TVVM sine fine laudaturus.

Post DEVM supplex me ad pedes SERENISSIMORVM huius Academiae CONSERVATORVM, DOMINORVM Meorum clementissimorum, abiicio. IPSI, qui pro salute Academiae consilio ac labore in sempiternam uigilant memoriam, potestatem ueniendi in hunc locum mihi clementissime dederunt, atque dignitatis meae fautores fuerunt. Grata hanc SERENISSIMORVM PRINCIPVM gratiam prosequor memoria, nomenque do, me nunquam huius singulari benignitate concessi praesidii esse obliturum. Utinam maiora possem, quandoquidem a PATRIAE PATRIBVS INDVLGENTISSIMIS maiora accepi. Seruet DEVS immortalis SERENISSIMOS huius Vniuersitatis NVTRITORES ad seram usque posteritatem saluos, sospites atque incolumes, quibus saluis, respublica salua erit, salua erit Academia, salua studia. Dum genus hominum, dum populi

puli Germani exstabit nomen, quod quidem erit sempiternum, nominetur integra DOMVS SAXONICA, ILLIVSque gloria. Serua, aeterne DEVS, inprimis RECTOREM Academiae MAGNIFICENTISSIMVM, SERENISSIMVM PRINCIPEM ac DOMINVM DOMINVM ERNESTVM AVGVSTVM, DOMINVM Meum clementissimum, EVNDEMque cum SERENISSIMA DOMO diutissime serua, & fac, ut IPSE, omnibus prosperitatis generibus cumulatus, ex uoto ac sententia feliciter uiuat.

PRO-RECTOR Academiae MAGNIFICE, VENERANDI PATRES CONSCRIPTI, Vobis, Vobis, inquam, tantam habeo gratiam, quantam maximam animus meus capere potest, quod me aduenientem singulari Vestro fauore excipere, atque in amplissimo Ordine Vestro locum mihi concedere non dedignati fueritis. Sincera mente precor, ut perpetua felicitatis lux Vobis omnibus atque singulis, Vestrisque splendidissimis familiis affulgeat. Vestrum patrociniū, fauorem atque beneuolentiam per futurum quoque tempus ita a Vobis peto, ut maiore studio, magisque ex animo petere non possim. Ipse non intermittam, debitum honoris cultum Vobis omnibus singulari obseruantia deferre. Huius diei uocem testem relinquo perpetuae meae erga Vos uoluntatis.

Venio

Venio iam ad amores, deliciasque meas. TE, suauissima litteratissimorum iuuenum cohors, intelligo. Vos estis, quos singulariter in oculis fero, & pro quibus excubare atque uigilare summum mihi gaudium, summa uoluptas. Audebo obligare fidem meam, me nullam omisurum occasionem, qua Vobis, Vestrisque studiis ullo modo, ullaque ratione inferuire possim. Offero Vobis mea qualiacunque officia, plena humanitatis atque benevolentiae. Vestra commoda mihi semper curae cordique fore, hodierna die promitto, recipio, spondeo. Accipite, o Mei, hoc promissum integrum ac honestum, meque uicissim Vestro amore dignum iudicate.

Quod reliquum est, floreat studia, ac in primis noua quotidie incrementa capiat Academia nostra, omnium doctrinarum alatrix, communis omnium gentium magistra. Hoc ego, hoc omnes, reipublicae huic litterariae bene cupientes, mecum ingenue optabunt.

D I X I

ULB Halle

005 039 770

3

1743,2
3

HENRICI BROKES
IVRIUM DOCTORIS AC PROF. PVBL. ORDIN.
NEC NON SCABINATVS ASSESSORIS

ORATIO INAUGVRALIS
DE
LVBECENSIVM PATRIA
EXTRA PATRIAM
IN ACADEMIIS QVAESITA
EIDEMQVE
PRAEMISSVM PROGRAMMA
DE
IVRE POSTLIMINII HOSTIBVS
DEDITO ET IN PATRIAM REDE-
VNTI NON COMPETENTE
CVM
CLEMENTISSIME SIBI DEMANDATAM
PROFESSIONEM IVRIS
IN
ACADEMIA IENENSI
D. XXIII. DEC. clō Is cc XLIII.
AGGREDERETVR.

IENAE,
LITTERIS HORNIANIS.

